

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΞΕΝΟΥΛΑ

— "Ελα στο δωμάτιο, κυρά Ξενούλα...
— Μάλιστα... 'Ιγώ τέτοια πράγματα δέν είνε του φυσικού μου... Νά πās νά βρής εκείνες όπου σ' έχουνε μαθημένον.
— "Ελα καί θά καλοπεράσης...
— "Αμι στο διάουλο... 'Ιμένα ο μπαμπās μ' ήτανε ένας ούραιος άντρας καί μ' έδερνε σά δέν φερνόμουν καλά... Όπου θαρρείς πώς σ' έχτιμω... "Οχι... 'Ιγώ τέτοια πράματα δέν είνε του φυσικού μου...
— "Ασ' τὰ λούσα, Ξενούλα.

— Της αδελφής σου νά τὰ ψέλνης... Μάλιστα... 'Ιγώ δέν είμαι σάν κι' αυτές πού τις σουρομαδάτε... Ναι... Μάλιστα... Γέλα... Θαρρείς πώς... "Αμι στο διάουλο... 'Ιγώ τέτοια πράματα δέν είνε του φυσικού μου... Μόνου ντρέπεται όπου ένας κύριος σάν την αφεντιά σας μου λέει αυτά τὰ βρωμόλογα...

Γυρμένος από την πόρτα της κάμαρας του, μ' ένα μακρύ πουκάμισο ίσαμε τὰ πόδια, γδυμένος καί ξυπόλυτος, ο λοχίας, ο Νίκος, πού ήτανε κι' αυτός νοικάρης με πολλούς άλλους στο σπίτι της Ψαρούς, πείραζε την κυρά Ξενούλα, όταν αυτή σκυμμένη πάνω από μια σκάφη, όγκος από αρρωστημένα κρέατα μέσα σε κουρέλια σακκουλισμένα, ξέχυλα, έπιλενε, άγκομαχώντας από τη σύγχυση.

Μέσα στη ζέση του 'Ιουλίου, ή ματωμένες από τη φλογερή άνθισί τους μολόχες, κόκκινες καί βυσσινιές, έμοιαζαν σάν νά σηκώθηκαν όλόρθες για νά ξεφύγουν από τη φωτιά πού τους πλημμύραγε. Η κόττες στην αύλη είχανε κουρνιαστεί κάτω από μερικά σανίδια βρεγμένα μ' άνοιχτό τὸ στόμα καί τὰ μάτια σκεπασμένα από τὸ πεσί τους. Από τις άνοιγμένες πόρτες ενός στενού διαδρόμου πού έβλεπε στον κήπο, άς τον πούμε κήπο, φαινότανε τὰ έσωτερικά των δωματίων, τραπέζια με βιβλία, καρέκλες με ρούχα, ζωγραφίες στους τοίχους, σπερματσέτα, κανάτια του νερού καί στά κρεβάτια πάνω, φοιτητές ξαπλωμένοι, μιζογυμνοί, βουτηγμένοι μέσα στον ιδρώτα, άχτένιστοι, βουδαί, ίσως καί νάτανε κοιμισμένοι.

— 'Ιγώ τέτοια πράματα δέν είνε του φυσικού μου... Αυτές τις άτιμίες δέν τις κάνω... Μήτε ο μπαμπās μου μήτε η μάνα μου... Σόί πάει τὸ βασίλειου...

Από τὰ χέρια της τ' άσκούπιστα στάζανε τὰ νερά της μπουγάδας ποτάμι, σά νάτρεχε από τούς πόρους των τὸ όγκο πού την είχε μεταμορφώσει σε σάρκινη μπουτίλια έτοιμη νά πετάξη την τάπα από τὸ πολὺ τὸ γέμισμα. Η Ξενούλα ήτανε ιδρωπικιά. Όλο της τὸ κορμί έδειχνε σάν άσκι φουσκωμένο καί ή έπιδερμίδα της ζαρωμένη στο πρόσωπο — τετράγωνο με μικρά μάτια καί χείλια όκάδες όλόκληρες — καφετιά καί γεμάτη βούλες, φαινόταν έτοιμη νά σκάσει. Τὸ κακό της πρωτοφάνηκε από τὰ πόδια, πόδια έλέφαντα, χωρίς σφυρά, χωρίς γάμπα, χωρίς γόνατα, δυό σάρκινες κολώνες άδύνατο νά κρύψουνε τὸ φρικιαστικό τους πρήξιμο μέσα σε κάλτσες ή σε παπούτσι. Οί γιατροί πού την κυττάξαν είπανε της κουμπάρας της, της Ψαρούς, νά μη πασχίξη πολὺ καί νά μη συγχίζεται γιατί μόλις άνεβή τὸ πρήξιμο στο στήθος θά της σφύξη την καρδιά καί θά πάη από ταμπλά.

Μά πόσοι είν' εκείνοι πού μπορούν νά ζουνε χωρίς νά βγάζουν τὸ ψωμί τους δίδοντας γι' άντάλλαγμα ένα

κομμάτι από τη ζωή τους;

Η Ξενούλα, πότε της κουμπάρας της, πότε σε άλλα γνώριμα σπιτικά πηγαίνοντας, ξενόπλενε, έτρωγε κι' έπινε, καί στο τέλος τσέπωνε καί μερικές δεκάρες για νά φτιάξη κανένα φουστάνι ή για νάχη κάτι νά μασσή, τις μέρες πού θενά καθότανε με σταυρωμένα χέρια. Όσο για τὸν ύπνο της, κεί κατὰ τὰ 'Εξάρχεια βρισκότανε μιὰ μάντρα μ' έν' άχούρι άδειανό. Η γυναίκα κάποιου άμαξά πού κατοικούσε μέσ' στη μάντρα, έχοντας ένα σωρό παιδιά της παραχώρησε τ' άχούρι για νά πλαγιάξη με την ύποχρέωση άντίς ένοίκιο νά της βοηθά στην πλύσι.

Από πότε ή Ξενούλα βρισκότανε στην 'Αθήνα κι' αυτή δέ θυμότανε, γιατί σιγά-σιγά την είχε κυριέψει μιὰ άποκτήνωσι πού σούφερνε λύπη. Χωρίς άλλο τὸ μυαλό της θάπλεκε μέσα στα νερά πού άνεβαιόντας θά πλημμυρήσανε καί τὸ κρανίο της.

Φαίνεται όμως πώς θά είχε φύγει πριν πολλά χρόνια από την Πάρο, για νά σώση τη ζωή της από τὸν κατατρεγμένο της αδερφή καί του άντρός της. Τώλεγε δά καί ή ίδια κάποτε, όταν την έπιανε μιὰ κρίσι φλυαρίας πού δέν μπόρεγε κανείς νά τη σωπάση.

— Ναι... Μάλιστα... ο πατέρας μ' ήτανε ένας ούραιος άντρας... είχε μαύρα μάτια καί κάτι μουστάκες τόσες... όχι σάν κι' αὐτοῦνο τὸν ψουρολουχία στο πλάι, όπου είνε ίδια μαίμου.

— Ο λοχίας λέει πώς ο μπαμπās σου ήτανε διακονιάρης.

— Μάλιστα... μείς δέν είμάστεν φτωχοί, ούτε ζητιάνοι είμάστεν έμείς... όπου είχαμε άμπέλι καί μάς τὸ δουλεύαν οί έργάτες... Καί παίρναν μεροκάματου... Κάθε μεσημέρι τούς έδίναμε νά φάνε... Είχαμε άμπέλι... Ρώτησε νά σου τὸ πη καί ή κουμπάρα μας ή Ψαρού πού είνε από την Πάρο. — Δέν είν' έτσι, κυρά πατριώτισσα; — "Ας όψεται κείνος όπου με κατάντησε σ' αυτό τὸ χάλι... Μάλιστα, κύριε... Με πήρε ένα μεσημέρι ο γαμπρός μου καί μου λέει: «Σήκου μουρη νά πάμε στο χωράφι»... Καί σά φτάσαμε στο πηγάδι κοντά, — Κουμπάρα, τὸ θυμάσαι τὸ πηγάδι κείνο κάτω από τὰ πλατάνια; — Νά, άκούστε, κύριε, τί λέει; Τὸ θυμάται... τότες μ' άρπαξεν ο γαμπρός μου από τὰ μαλλιά καί ήθελε νά με ρίξη μέσα για νά με πνίξη... Ηθελε νά κληρονομήση τὸ μερτικό μου... γιατί ο μπαμπās μ' είχε πεθάνει... Η αδερφή μου ή στρίγγλα ήτανε τὸ ένα μαζύ του... Φοβήθηκα κι' έφυγα... Νά μη σώσω... ήθελε νά με πνίξη... Μά έννοια σου δά καί τὸ βρήκανε από τὸ Θεό, γιατί μουπε μιὰ πατριώτισσα πού είνε παραμάννα, πώς τούς

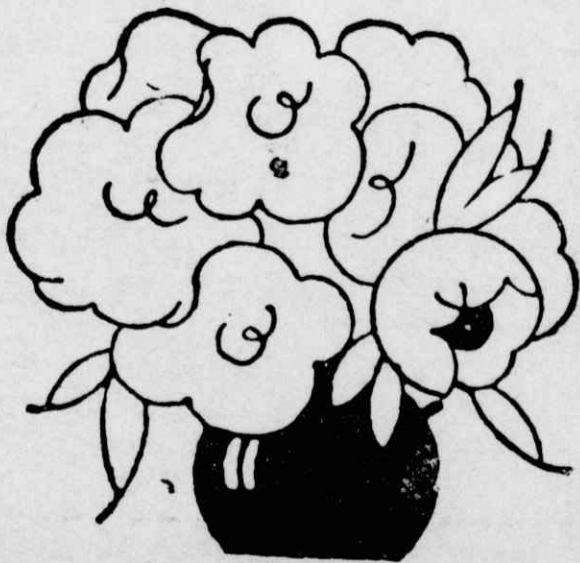
πήρε ή θάλασσα τὸ μοναχοπαιδι τους όπου είχε κατεβή στο γιαλό νά κολυπήση... Καί ούτε τὸ βρήκαν νά τὸ θάψουνε... Τὸ φάγανε τὰ ψάρια... Νά μη σώσω... Μάλιστα... Του λόγου σας γελάτε. — Καλέ κουμπάρα, έλα νά τονέ δης πού γελά. — Γελάτε γιατί θαρρείτε... Μά έγώ δέν είμαι ψεύτρα... Ο μπαμπās μ' όπου ήτανε ούραιος άντρας μ' έδινε κατακεφαλιές σάν έλεγα ψέματα, με τὸν κόπανο μ' έδινε.

— Δέ γελώ γι' αυτό, κυρά Ξενιό.

— 'Ιγώ βλέπου... στραβή δέν είμαι...

— Γελώ γιατί πολὺ μ' άρέσεις σήμερα... Για κάνε πιό μέσα λιγουλάκι.

— Ναι... Μάλιστα... Αυτές τις κουβέντες νά τις λέν' εκεί όπου περνάνε... 'Ιγώ τέτοια πράματα δέν είνε του φυσικού μου...

σικου μου.

Ἡ τιμὴ της, ἦτανε τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τῆς ζωῆς της. Κλέφτρα, φαγοῦ, κουρκουσοῦρα, ἄς τὴν λέγαν ὅ,τι θέλανε, μὰ πὼς τὴν τσάτισε ὁ ἕνας ἢ πὼς τὴν τσιμπησε ὁ ἄλλος ἂν τὴν ἐκατηγοροῦσαν, τὴν ἔπιανε ἀμέσως ἡ καρδιά της, μαύριζ', ἔμενε ξερὴ κι' ἔπειτα ἀρχίγιζε τὰ κλάματα, κάτι σὰ γρυλλισμοὺς, βογγητὰ βγάζοντας, ἴδια σὰν πού θ' ἀκουγότανε ἀπὸ καζάνι χουχλακῶντας ξέχειλο.

— Ἰγὼ τέτοια πράματα δὲν εἶνε τοῦ φυσικοῦ μου...

Μιά μέρα θαρρέψαμε πὼς τρελλάθηκε. Ὁλ' ἡ γειτονιά βγήκε στὶς πόρτες γιατί φοβήθηκαν μὴν ἄρπαξε φωτιά τὸ σπίτι τῆς Ψαροῦς. Ὁ λοχίας πού ἀγάπαγε νὰ τὴν πειράξει, τῆς φώναξε νὰ τοῦ ἀνεβάση λίγο νερὸ γιὰ νὰ νιφτῇ. Ἡ Ξενοῦλ' ἀνέθηκε μὲ τὸ κανάτι, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, στήλωσε ὀρθάνοιχτα τὴν πόρτα γιὰ ἀσφάλεια καὶ πῆγε νὰ τὸ ἀκουμπήση πάνω στὸ νιπτήρα.

Πλαί ἀπὸ κεῖ ἦτανε τὸ κρεββάτι καὶ μέσ' ἀπὸ ἕνα σεντόνι βγήκε μόνο τὸ κεφάλι τοῦ λοχία κάνοντας πὼς τώρα ξύπναγε.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, κυρὰ Ξενοῦλα, ἂν σοῦ λέω κάποτε κουβέντες πού δὲν εἶνε πρέποντας...

— Ναί... Μάλιστα... Ντρέπουμε ὅπου ἕνας κύριος σὰν τὴν ἀφεντιά σου μοῦ λέει αὐτὰ τὰ βρωμόλογα... Ἰγὼ τέτοια πράματα δὲν εἶνε τοῦ...

Δὲν πρόφταξε νὰ πῆ πὼς δὲν εἶνε τοῦ «φυσικοῦ της» καὶ τὸ σεντόνι δίνει μιὰ, σηκώνεται στὸν ἀέρα, σωριάζεται κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ὁ λοχίας ὀρμάει μὲ τὴν ἀγκαλιά του ἀνοιχτὴ τάχα νὰ τὴν κλείση μέσα καὶ νὰ τὴν φιλήση.

— Χριστιανοί!! Βοήθεια!! Καίγουμε!!

Βγήκε μὲ δυὸ πῆδους σὰν ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἡ Ξενοῦλα, κουτροβάλησε τὰ πετρενία σκαλοπάτια πού ἀπὸ τὸν διάδρομο κατέβαιναν στὸ κῆπο, ἔκαν' ἕνα σάρκινο πλάφ πάνω στὶς πλάκες τοῦ λιθόστρωτου καὶ σπάρραξε σὰ νάχε σεληνιασμό.

Ἄκόμη τὴν περιμένουμε νὰ σηκωθῇ.

ΠΛΑΤΩΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΟΦΗ ΛΥΣΙΣ

Ὁ περίφημος Σαῖδ Ραῖσοῦρ, ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς τῆς Περσίας, ἀφοῦ ἐστιχοῦργησε ἕνα κολακευτικὸ ποίημα πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ χαλίφου Ἐλ Μανσοῦρ, ἐπῆγε στὸ παλάτι ὅπου καὶ τὸ ἀπήγγειλε.

Ὁ χαλίφης ἐνθουσιασμένος, εἶπε στὸν κόλοκα ποιητῆ:

— Ζήτησέ μου ὅ,τι χάρι θέλεις...

Ὁ Σαῖδ Ραῖσοῦρ, πού ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν πρότασι, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Ζητῶ τὴν χάρι νὰ μὴ μὲ ραβδίζουν ὅταν μὲ θρῖσκουν μεθυσμένο.

— Ζητᾶς τ' ἀδύνατα, εἶπεν ὁ χαλίφης ἀπελπισμένος.

— Εἶσαι μεγάλος καὶ ἰσχυρὸς, χαλίφη μου... Ὡστόσο μιὰ χάρι σοῦ ζήτησα κι' ἐγὼ καὶ μοῦ τὴν ἀρνεῖσαι...

Τότε ὁ χαλίφης, ἀφοῦ σκέφθηκε, εἶπε:

— Θὰ σ' εὐχαριστήσω.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του, τοῦ εἶπε:

— Ἄν ὁ Σαῖδ Ραῖσοῦρ συλληφθῇ μεθυσμένος, εἰς αὐτὸν μὲν, ὡς παραβάτην τοῦ Κορανίου, νὰ δοθοῦν εἴκοσι ραβδισμοί, εἰς ἐκεῖνον δὲ πού θὰ τὸν συλλάβῃ νὰ δοθοῦν σαράντα!

Ἔτσι ποτὲ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ συλλάβῃ τὸν τραγουδιστὴ ὅταν μεθοῦσε, πράγμα πού γινότανε τακτικώτατα.

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλῆς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνώστων του μίαν σειράν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Προεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
«Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
 «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.
 «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
 «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
 Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὁμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.